

A 90 ÉVE SZÜLETETT PRÖHLE HENRIK EMLÉKÉRE

Pröhle Henrik
(Felvégi Andrea felvétele)

**(Pozsony, 1936. június 8. – 2022. január 19.) f
fuvolaművész, szólista, zenekari és kamaramuzsikus, szakközépiskolai
és egyetemi tanár.**

I.

Pröhle Henrik 1936-ban született Pozsonyban. A Bartók Béla Zenei Szakközépiskolában Jeney Zoltánnál tanult, majd 1956-ban felvételt nyert a Zeneakadémiára, ahol 1961-ben végzett Hartai Ferenc növendékeként. Részt vett Aurèle Nicolet mesterkurzusán.

1957-től első fuvolista volt a MÁV Szimfonikus Zenekarban, 1961-től pedig a Magyar Állami Operaház és a Budapesti Filharmóniai Társaság zenekarában. Rendszeresen játszott versenyműveket a Budapesti Filharmónia művészeként és a Miskolci Filharmonikusokkal, valamint együtt dolgozott többek között Ferencsik János, Kórodi András, Mura Péter, Lukács Miklós, Lamberto Gardelli, Gianandrea Gavazzeni és Giuseppe Patanè karmesterekkel. A Budapesti Bach Trió tagjaként 1978-tól tizenöt éven át adott hangversenyeket Horváth Anikó csembalóművésszel és Kiss Domonkos Judit gordonkaművésszel.

Számos magyar bemutató, rádió- és lemezfelvételek sora fűződik a nevéhez, a Zeneműkiadónál megjelent átirataival a fuvolairodalom bővítésében jelentős szerepet játszott.

Tanári pályája a Győri Zenei Szakközépiskolában 1964-ben indult, majd folytatódott 1971-től a Liszt Ferenc Zeneművészeti Főiskola Győri Tagozatán. 1975-től tanított a Zeneakadémián, előbb docensként, majd 1992-től egyetemi tanárként, 1996 és 2006 között a Fúvós Tanszék vezetője volt.

A magyar zenepedagógiai élet aktív részeseként az Országos Zenepedagógiai Szakosztály fafúvós tagozatának vezetője volt. Tantervek írásában, továbbképzések, fuvolás találkozók szervezésében és közreműködésében vett részt.

Munkásságát 1986-ban Bartók–Pásztory-díjjal, 1992-ben az Operaház Komor Vilmos-emlékplakettjével, 1996-ban a Magyar Köztársasági Érdemrend Kiskeresztjével, 2001-ben Doppler-díjjal, 2006-ban a Magyar Felsőoktatásért-emlékplakettel ismerték el.

**

„...ha az ember egy jó szót tud mondani valakinek vagy valaminek az érdekében, akkor már nem élt hiába.”

86. életévében békés nyugalomban, szelíden, tisztán és szellemének teljes frissességében, családja körülölelő szeretetében távozott köreinkből. Szavai egyben ars poeticáját is tükrözik, gondolatai és eszmeisége, végiglapozva életének rendkívül sokszínű és termékeny évtizedeit, mindig is jellemző volt. Művészként, mint tanárként, tanszékvezetőként, közéleti szereplőként, családfőként és többszörös nagyapaként a zene szépségén keresztül a segítséget, az igazságosságot, a szolidaritást tartotta vezérmotívumának.

Tudjuk, hogy 1956 nehéz történelmi háttérben nyert felvételt a Zeneakadémiára, ahol 1961-ben végzett, s lett azon nyomban a Magyar Állami Operaház tagja.

Szólistaként az 1965-ös Budapesti Nemzetközi Fuvolaversenyen Pernye András zenetörténész figyelt fel rá, cikkében középpontba állítva őt. Ettől kezdve rendszeresen játszott versenyműveket olyan kiváló karmesterekkel, mint Ferencsik János, Kórodi András, Lukács Miklós, Lamberto Gardelli, Giuseppe Patanè és még sorolhatnám.

A Zeneakadémián 1975-től kezdett tanítani, 1992-től egyetemi tanárként, majd 1996-tól 2006-ig a Fúvós Tanszék vezetőjeként tisztelhattuk, szerethettük.

Saját közvetlen kollégái és a nagy részben általa felnevelt muzsikus-generáció – amelyhez magam is tartozom – Pröhle tanár úrral mélyülhetett el Bach fenséges imáiban, általa kelt életre Beethoven szabadságtémája a Fidelióban, Daphnis tiszta szerelmének madáréneke vagy éppen Faun érzéki kromatikája.

Pröhle Henrik a nagy fúvós generációnak, a fúvósok első aranykorának megbecsült tagja volt. Közvetlen kollégái: Kovács Béla, Pongrácz Péter, Fülemlé Tibor, Hara László, Tarjáni Ferenc, Kovács Lóránt, Friedrich Ádám voltak azok a muzsikustársak, akikkel estéről estére elbűvölték Budapest és a nagyvilág zenerajongó közönségét. De legalább ilyen nemes feladatuk volt az, hogy ők nevelték ki a következő generációt, a fúvós világ újabb, napjaink nagyszerű művészeit. És Pröhle tanár úr, mint a Fúvós Tanszék egykori vezetője, külön energiával, nagy műveltséggel és tudással, ugyanakkor megértő humánussal vette ki ebből részét.

Számtalan elismerést vívott ki, köztük Bartók–Pásztory-díjat 1986-ban, az Operaház Komor Vilmos-emlékplakettjét 1992-ben, a Magyar Köztársasági Érdemrend Kiskeresztjét 1996-ban, Doppler-díjat 2001-ben, a Magyar Felsőoktatásért emlékplakettet 2006-ban.

„... megöregedvén a legfőbb feladatunk, hogy hirdessük az igazságot.” Tanár úr mondata ez is. A gondolat gyönyörű, én mégsem tudom elfogadni a „megöregedvén” szavát, hiszen olyan nyitottan és nagy érdeklődéssel követte, figyelte zenei életünk mindennapi változásait, és oly nagy szeretettel adott útvalót, tanácsot fiatal muzsikusainknak, hogy még ha a számokat tekintve igaza is volt, a szellemi térben biztosan a frissességet és az örök támaszt biztosította nekünk. Nem csupán Pröhle Henrik életútjára, személyére emlékezünk, hanem a bölcsökre jellemző mosolyra az arcán, fiatalos derűjére, mindenkinek példát mutató egyéniségére, és arra a hatalmas munkára, amit a magyar zenei életért, a Zeneakadémiáért, valamennyiünkért tett.

Köszönjük, és kívánom, hogy az örök zene birodalmában legszebb és legkedvesebb zenéit kapja meg a Jóistentől.

Dr. Vigh Andrea rektor
(lfze.hu, 2022. január 20.)

**

És akkor mind elmennek... mind a jók, a Legendák, a Tanárok, az Emberek, a Bölcsök. Az utolsók is, az utolsó is... És itt már nem maradnak, odafönt meg tele. Tudod, mi van odafönt? Mondjam a névsort?

Nekik már nem fáj, csak neked. Te meg itt maradsz és csak nézel és nézel... meg sírsz.

Elindultál annak idején tele lendülettel, erővel, elképesztő önbizalommal, hogy

majd megtalálsz, hát persze, hogy a Bölcsék követ. Azt hitted, hogy csak ott fekszik az út szélén, meg hogy az végtelen...hát persze, hogy nem az.

Így jártál a Tudás nagy Fájával is. Azt se tudtad melyik ösvényen, csak szerencséd volt, mert volt, aki megmondta, merre, aki, ha mocsárba léptél kihúzott, mert Ő még gondozta azt a fát, ültette, táplálta, ismerte minden levelét, viharban óvta, napsütésben átadta, művelte. Tudod mi az, hogy művelte? Aztán átadta, neked, sok ezer, sok száznak.

Na most ők mennek, s ha nem jegyzeteltél, nem írtál, nem emlékszel, akkor késő, már nem veszi fel a telefont, nem jön el egy kávéra...vagy próbáld meg minden szavát, mosolyát, köhintését még visszapörgetni, mert az az, amit keresel...

Tele tudással, értelemmel, tapasztalattal, életlátással, nyelvek beszélésével, csendes bölcsességgel.

Na most ilyen nincs már, vagy csak alig...aki összetéveszthetetlen kontúrjával fénylő homlokával feje búbjával, egyedülálló oldalt két hajpamacsával visszanéz rád, mosolyogva, csillogó kék szemmel, benne a száz év mindene és azt mondja: Gyurikám...

Te meg itt maradsz és nézel és nézel, meg azt mondod ...nem mondod...csak sírsz.

A mai nap a sírás napja, legyen az... a következők meg az el nem felejtett szavaké, hogy majd egyszer Te is megtalálsz...

Henrik bátyám nem engedlek, nem felejtelek!

Pröhle Henrik tanárom, kollégám, barátom emlékére.

Lakatos György
(ZeneKar. 2022. január 24.)

II.
FÜLÖP MÁRK
PRÓHLE HENRIK FUVOLAMŰVÉSZ EMLÉKÉRE
Emlékek, történetek, élmények, méltatások
PRÓHLE HENRIK (1936-2022) FUVOLAMŰVÉSZ ...
(Parlando 2022/3.)

III.
PRÓHLE HENRIK FELVÉTELEIBŐL

J. S. Bach: a-moll fuvolaverseny BWV 1056 - Pröhle Henrik és a Kecskeméti Kamaraegyüttes (1994) (13:45)

(Gyöngyössy Zoltán átírata)

Kecskeméti Kamarazenekar, Pröhle Henrik (fuvola), vezényel: Pusker Imre
Országos Fuvolás Találkozó Kecskeméti Kodály Intézet 1994.

(Amatőr felvétel)

Trois nocturnes Op. 34 - 1. Nuit de neige (7:32)

Trois nocturnes Op. 34 - 2. Nuits de juin (5:11)

Trois nocturnes Op. 34 - 3. Nuit d'automne (5:50)

Deux pièces pour flûte seule Op. 69 - 1. Mélancolique (5:03)

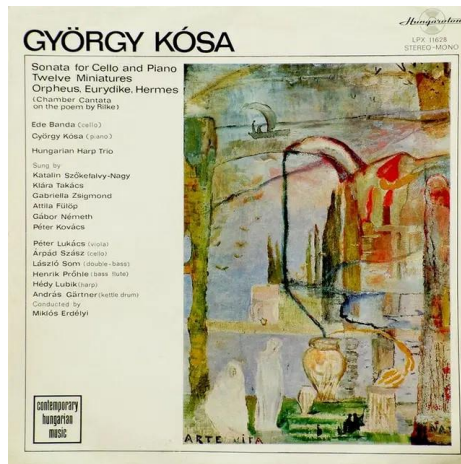
Deux pièces pour flûte seule Op. 69 - 2. Vif et gracieux (2:40)

Quatre hommages pour flûte, hautbois, clarinette et basson Op. 42 - 1. Hommage a Jannequin. Chanson (4:28)

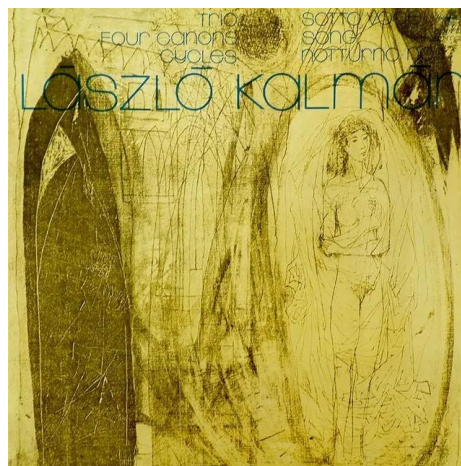
Quatre hommages pour flûte, hautbois, clarinette et basson Op. 42 - 2. Hommage a Couperin. La... (8:58)

Quatre hommages pour flûte, hautbois, clarinette et basson Op. 42 - 3. Hommage a Ravel. Adieu... (6:12)

HUNGAROTON 1976

Orpheus, Eurydike, Hermes (21:36)
HUNGAROTON 1972

Trio for Flute, Maribaphone and Guitar (9:01)
Trio - Four Canons - Cycles - Sotto voce - Song - Notturmo
HUNGAROTON 1976.